

Overlæge Peter Thind, Rigshospitalet udtaler, at "praktiserende læger overser kræftsygdom. Lægerne opdager ikke blærekræft hos mange kvinder og behandler i stedet for blærebetændelse."

Dette kan jeg bekræfte. Min historie er følgende:

I 2010 blev jeg behandlet for blærebetændelse i mit lokale lægehus. Behandlingen foregik ved, at jeg om morgenen afleverede en urinprøve ved skranken og udfyldte et skema med mine symptomer, og fik besked på at ringe og få resultatet kl. 13.30.

En lægesekretær kunne kl. 13.30 oplyse, at der var bakterier og blod i urinen, og man havde bestilt medicin til mig på apoteket, samt at jeg efter denne behandling skulle aflevere en kontrol urinprøve. Da der fortsat var bakterier efter behandlingen, fik jeg en ny omgang penicillin af et andet mærke, og da der til sidst kun var blod i urinen, fik jeg besked på at vente og komme igen om 4 uger med en ny prøve.

Der var nu gået 3 måneder, hvor jeg *på intet tidspunkt* havde kontakt til en læge. Hele behandlingen foregik ved skranken/sekretæren og pr. telefon.

Jeg var imidlertid så "heldig" - dagen før jeg skulle aflevere en ny prøve efter de 4 uger - at fylde toilettet med blod.

Jeg mødte derfor op dagen efter med urinprøven, og forlangte en akut tid samme dag og begrundede hvorfor, hvilket sekretæren heldigvis kunne forstå.

Da jeg mødte op og kom ind til lægen - en anden end min sædvanlige - blev jeg spurgt om, "hvad hun kunne hjælpe mig med". Det anså jeg sådan set for temmelig oplagt!

Jeg selv var på mærkerne, men det var lægen ikke !

Hun sendte mig til CT scanning på normale betingelser, hvilket vil sige indenfor en måned, "og havde jeg ikke modtaget en tid inden da, kunne jeg søge alternativer/privat scanning".

Da jeg gik, kunne hun supplere med, at der ikke var grund til bekymring.

Jeg gik hjem og kastede mig over Sundhedsstyrelsens hjemmeside, hvor jeg fandt, at synligt blod giver adgang til kræftpakken og scanning inden 4 dage. Det ringede jeg til lægen og oplyste om morgenen efter, hvortil hun svarede, "at det kunne diskuteres".

Nu blev jeg vred, og forlangte at komme ind under kræftpakken, som skrevet står, og hun forstod nu budskabet.

At så henvisningen først blev sendt elektronisk til hospitalet 2 dage efter mit 1. besøg er en anden sag, men det var dog en forsinkelse på 50 % i forhold til kræftpakken på 4 dage.

At lægen havde glemt at sende mig til blodprøve forud for scanningen måtte hospitalet ringe og bede om i sidste øjeblik, da de ellers ikke ville kunne gennemføre scanningen. Jeg blev efterfølgende ringet op af

lægehuset, og måtte i al hast forlade et møde for at få taget den blodprøve rettidigt, og scanningen blev gennemført på 12. dagen efter mit besøg hos lægen.

Det var 12 dage med frustrationer og vrede, som burde have været ganske unødvendigt.

Jeg har efterfølgende foreholdt dette for én af lægehusets ansvarlige indehavere, som kunne oplyse, at proceduren er helt sædvanlig.

Man behandler altså for blærebetændelse i månedsvis uden nogen form for lægetilsyn.

Hvordan skal lægerne have mulighed for at stille diagnosen blærekræft eller blot få mistanke herom, når de ikke ser eller taler med patienten ?

Hvordan får vi lægerne til at tage dette alvorligt, ændre på deres procedure og i øvrigt følge lidt mere med på Sundhedsstyrelsens hjemmesider/hvad kræftpakkerne giver ret til ?

Vil de nye diagnosecentre – om de bliver oprettet – kunne afhjælpe dette, *når* det er lægen, som skal henvise til disse centre ?

Birthe Møller Nielsen

Voldbyvej 100,

8464 Galten